

ἀραιώμα τό, λόγ. σύνηθ. ἀραιώμα πολλαχ. ἀραι-
ουμα Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) κ.ά.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀραιώμα.

1) Ἀραιώσεις πραγμάτων λόγ. σύνηθ.: Τὰ θρανία - οἱ
καρέκλες θέλουν ἀραιώμα. Συνών. ἀνάραιεμα, ἀνάρ-
αιωμα, ἀναραιωματάδα 1, ἀραιεμα. 2) Ἐν τῇ
τυπογραφίᾳ τὸ μεταξὺ λέξεων ἢ γραμμάτων λέξεως πρὸς
ἀραιώσιν τιθέμενον ἰδιαίτερον στοιχείον, διάστημα ἄλ-
λως καλούμενον σύνηθ. Πβ. διάστιχο. 3) Ἐν τῇ
ναυτικῇ γλώσσῃ τὸ μεταξὺ ἐγκοιλίων πλοίου κενὸν διά-
στημα ΛΠαλάσκ. Ὀνοματολ. 4. 4) Πληθ., τὰ κατὰ τὴν
ἀραιώσιν σπαρτῶν ἐκρίζουμένα καὶ ἀπορριπτόμενα ἄχρη-
στα φυτὰ Ἡπ.

ἀραιωμάδα ἡ, Ἀθῆν. Ἡπ. Θράκ. (Στέρν.) Κεφαλλ.
Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπ. (Αἴγ. Γλανιτζ. Γορτυν.
Λακων.) ἀραιουμάδα Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.
Ἀκαρναν.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀραιώμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άδα (Ι).

1) Κενὸν διάστημα μεταξὺ δύο πραγμάτων ἢ ρωγμῇ,
σχισμῇ ἐνθ' ἄν.: Μιὰ ἀραιωμάδα τοῦ πυκνοῦ δάσου Γλανιτζ.
Ἀραιουμάδεις δουντιῶν Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Τὰ σανίδια ἔχ' Ἀραι-
ουμάδεις (πβ. Στράβ. 4,4,1 «διόπερ οὐ συνάγουσι τὰς ἁρμο-
νίας τῶν σανίδων, ἀλλ' ἀραιώματα καταλείπουσι») Ἡπ.
Κοιτάζω ἀπὸ τὴν ἀραιωμάδα τῆς πόρτας Λακων. || Ἀσμ.

Κ' εἶχε ἀραιωμάδα ἡ πόρτα τῆς κ' εἶδα τὴν ὁμορφίαν τῆς
Ἀθῆν. Συνών. ἀναραιωματάδα 2, ἀνασφαγή, ἀνο-
χάδα, ἀραμάδα, χαράμαδα. β) Τὸ μεταξὺ φυτευ-
μένων μερῶν κενὸν μέρος Θράκ. (Στέρν.) Κεφαλλ. Πελοπ.
(Αἴγ.) κ.ά.: Τ' ἀμπέλι μου ἔχει πολλὰς ἀραιωμάδες καὶ θὰ
ρίξω καταβολάδες νὰ τοῖς γιομίσω Αἴγ. 2) Ἀραιὰ σύστασις
ὑφάσματος προερχομένη ἐκ τῆς μὴ συμπυκνώσεως τῶν
ἐπαλλήλων νημάτων τῆς κρόκης ἔνεκα ἀσθενοῦς κτυπή-
ματος τῆς ὑφαντικῆς σπάθης κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν
στημόνων Ἀθῆν. Συνών. ἀγανίλα (Ι). β) Τοπικὴ ἀραιὰ
σύστασις ὑφάσματος ἐξ ἐλαττώματος τοῦ ὑφαντικοῦ κτενίου
ἢ τοῦ στήμονος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) 3) Κόσκιον μὲ τὸ
ὁποῖον κοσκινίζουν τὸ χονδρὸν ἄλευρον Ἡπ. (Ζαγόρ.)

ἀραιώνω λόγ. κοιν. ἀραιώνω Ἡπ. Θράκ. Πελοπ.
κ.ά. ἀραιώνον βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀραιῶ.

Α) Μετβ. 1) Καθιστῶ τι ἀραιὸν κατὰ τὴν σύστασιν,
συνήθως ἐπὶ ὑγρῶν σύνηθ.: Ἀραιώνω τὸ γάλα - τὸ κρασί
κττ. (καθιστῶ αὐτὸ ἀραιότερον διὰ τῆς ἀναμειξεως ὕδατος).

2) Κάμνω πράγματά τινα ἀραιὰ ἢ τάττω κατ' ἀραιὰ
διαστήματα (α) Τοπικῶς σύνηθ.: Ἀραιώνω τὰ καθίσματα
- τὰ κουκκιά - τὰ λουλούδια - τὰ πιάττα κττ. Τοὺς ζυγοὺς
ἀραιώσατε! (παράγγελμα γυμναστικὸν πρὸς ἀραίωσιν
τῶν ζυγῶν τῶν γυμναζομένων) λόγ. σύνηθ. || Παροιμ.
Τ' ἀραιώνουν τὰ σκόρδα γὰ νὰ χοντρεύουν (πβ. κατωτ.)
Ἡπ. Καὶ ἀμτβ. Γίνομαι ἀραιός, διατίθεται κατ' ἀραιὰ δια-
στήματα πολλαχ.: Ἀραιώσαν τὰ σανίδια ἀπὸ τὴν ξέρη
(ξηρανθέντα συνεστάλησαν καὶ οὕτω ἐγεννήθησαν μεταξὺ
τῶν κενὰ διαστήματα) Ἡπ. Ἀραιώσατε! (γυμναστικὸν
παράγγελμα) λόγ. σύνηθ. || Παροιμ. Ὅσο ἀραιώνουν τὰ σκόρδα
τόσο χοντρεύουν (καθὼς τὰ σκόρδα ἀραιὰ φυτευόμενα
ἀδρύνονται, οὕτως εὐδοκίμου οἱ τεχνῖται, ἂν ὀλίγοι
ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἐργάζωνται τὴν αὐτὴν τέχνην, ἢ εὐμε-
ρεῖ πολυμελὲς οἰκογένεια ἢ ἄπορος κοινότης, ἂν ἀποδη-
μήσουν μερικὰ μέλη πρὸς εὐρεσιν τύχης). (β) Χρονικῶς
σύνηθ.: Ἀραιώνω τοῖς ἐπισκέψεις μου. 3) Διαλύω: Ἀραιώνω
τὰ μαλλιά μου Πελοπ. (Καρδαμ.)

Β) Ἀμτβ. 1) Ἀποχωρίζομαι Σαμοθρ.: Ἀ τὰ ποῦμι
γούλα ἀπόφι, γιατί ταχὲς ἂν ἀραιώσουν (θὰ τὰ εἴπωμεν
ὅλα ἀπόψε, διότι αὐριοῦν θὰ ἀποχωρισθῶμεν). 2) Δια-
λύομαι ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάνης 177: Ὅταν ἄρχισαν
ν' ἀραιώνουν τὰ σκοτάδια, ἀποχαιρέτισε τὴν Χρύσω ὁ Κώστας.

3) Γίνομαι σπανιώτερος, ἐλαττώνομαι λόγ. σύνηθ.:
Ἀραιώσαν οἱ πελάτες - οἱ αὐτοκτονίες - τὰ χειροκροτήματα κττ.
Εἶχεν ἔρθει τὸ μεσημέρι κ' οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τοὺς δρόμους εἶχαν
ἀραιώσει πολὺ ΔΒουτυρ. Τριανταδύο διηγ. 46. Συνών.
λιγοστεύω.

Πβ. ἀναραιάζω, ἀναραιεύω, ἀναραιώνω, ἀνα-
ρεύω, ἀραιεύω, ἀρεύω.

ἀραιωπὸς ἐπιθ. ἀμάρτ. ἀρωπὸς Θήρ. (Οἶα).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ωπός.

Ἀραιός πως.

ἀραίωσι ἡ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀραίωσις.

Τὸ νὰ ἀραιώσῃ τις πρόσωπα ἢ πράγματα: Κάνω ἀραί-
ωσι μὲ δυὸ διάστιχα - τειράγωνα κττ. (ἐν τῇ τυπογραφίᾳ).

ἀρακᾶς ὁ, κοιν. ἀρακὸς Λέσβ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀρακος.

Τὰ ἐξῆς φυτὰ τῆς τάξεως τῶν ψυχανθῶν (papiliona-
ceae) 1) Λάθυρος ὁ ἡμερος (lathyrus sativus) τοῦ γέ-
νους τοῦ λαθύρου (lathyrus), ὁ τοῦ Ἀθῆν. ἀρακος (9406C)
καὶ τοῦ Θεοφρ. λάθυρος (Ἱστορ. φυτ. 8, 3, 1). Συνών.
λαθούρι, φάβα. 2) Λάθυρος ὁ ἐρέβινθος (lathyrus
cicera). 3) Ποικιλία πίσου τοῦ ἡμέρου (pisum sativum).
Ἡ λ. εὐχρηστος ὡς ὄρος τῶν κηπουρῶν. Συνών. ἀγδου-
πέκα. 4) Τὸ φυτὸν βίκος ὁ δασύκαρπος (vicia dasy-
carpa) καὶ ὁ καρπός. Συνών. ἀγριοαρακᾶς 1, σκοτι-
σμάρα. Πβ. ἀγριοάρακος, ἀγριολαθούρι. [*]

ἀρακῆς ἡ, Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρακᾶς κατὰ τὰ εἰς -εᾶ ὄν. φυτῶν.

Τὸ φυτὸν ἀρακᾶς, ὁ ἰδ.

ἀράκι τό, Θήρ. Κεφαλλ. Σέριφ. ἀράτσι Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρακᾶς.

Ἀρακᾶς, ὁ ἰδ.

ἀραλίκι τό, κοιν. ἀραλίκιν Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀραλίξ'
βόρ. ἰδιώμ. ἀραλίκ' Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.) ἀραλούχ' Πόντ.
(Κοτύωρ. Σάντ. Χαλδ.) ἀραλίτσι Ἀνδρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *aralik* = μέσον, διάστημα τόπου καὶ
χρόνου.

1) Κενὸν διάστημα τόπου σχηματιζόμενον διὰ τῆς
ἀπ' ἀλλήλων ἀπομακρύνσεως πλησίον κειμένων πραγμά-
των καὶ προσώπων πολλαχ.: Κάμετε ἀραλίκι νὰ περάσω
(ἀραιωθῆτε κτλ.) Κρήτ. Ἀμα φύγουν μερικοί, θὰ γένη ἀρα-
λίκι γὰ νὰ μπῆτε κ' ἐσεῖς Λεξ. Δημητρ. Βοῆκ' ἀραλίξ' κί
μπῆκα μέσα Ἡπ. (Ζαγόρ.) β) Διάκενον, ρωγμῇ, σχισμῇ
κοιν.: Ἀραλίκι εἶναι καὶ βγαίνει τὸ νερὸ πολλαχ. Ἐναν ἀρα-
λίκι βρέθηκε γαί διάκε δὸ ποδάρι μου μέσα καὶ φαώθηκα
νὰ τὸ βγάλω αὐτόθ. Ἡ πόρτα ἔχ' ἀραλίγια Θράκ. (Κομοτ.)
Τὸν εἶδι ἀπ' τ' ἀραλίξ' τὴν πόρτα αὐτόθ. || Παροιμ. φρ.

Βοῆκε τ' ἀραλίκι | κ' ἔβαλε τὸ χαλίκι

(ἐπὶ εὐρόντος κατάλληλον περίστασιν καὶ ἐπιτυχόντος τι)
πολλαχ. 2) Καιρός, εὐκαιρία σύνηθ.: Βρίσκω - ἔχω
ἀραλίκι σύνηθ. Ἀν εὖρω ἀραλίκι, θὰ ῥθω πολλαχ. Μέσ'
τὴν ἀναδουδούλα βρῆκε ἀραλίκι γὰ νὰ κλέψῃ Κεφαλλ. Δὲν
ἔχω ἀραλίκι, τί νὰ σοῦ κάνω; Πελοπ. (Καλάβρυτ.) Ἀκόμα
νὰ βρῶ ἀραλίκι νὰ βροβάλω (νὰ ἔλθω) Ἀπύρανθ. Ἡρόη-

